

Sygn. akt V CZ 143/11

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Pietrzykowski (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Jan Górowski

SSN Anna Kozłowska

w sprawie ze skargi B. K. i R. K.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem
Sądu Okręgowego

z dnia 17 września 2009 r., w sprawie z wniosku G. G.

przy uczestnictwie I. G., B. G., B. K. i R. K.

o zniesienie współwłasności nieruchomości,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 23 lutego 2012 r.,

zażalenia B. K. i R. K. na postanowienie Sądu

Okręgowego

z dnia 28 lipca 2011 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 28 lipca 2011 r. odrzucił skargę B. K. i R. K. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 17 września 2009 r. oraz zasądził od skarżących na rzecz G. G. 3 600 zł tytułem kosztów postępowania. Podkreślił, że w rozpoznawanej sprawie skarżący odwołują się do podstawy wznowienia opisanej w art. 403 § 2 k.p.c., tj. do wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogły mieć na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Zdaniem Sądu Okręgowego, za nowe okoliczności faktyczne i środki dowodowe w rozumieniu tego przepisu uznaje się tylko takie, z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu, które zostało prawomocnie zakończone. Istotne jest przy tym, aby te nowe okoliczności były w tym postępowaniu nieujawnione oraz dla strony powołującej się „nieujawniane”, czyli nieznanne lub niedostępne. Jeżeli zatem w postępowaniu zakończonym prawomocnym rozstrzygnięciem strona wskutek swojej opieszałości albo zaniedbań, określonych okoliczności faktycznych nie podnosiła albo nie powołała istniejących wówczas i dostępnych jej środków dowodowych, to nie może się skutecznie wnieść skargi o wznowienie tego postępowania (por. postanowienia Sądu Najwyższego 10 lutego 1999 r., II CKN 807/98 i z dnia 10 czerwca 1999 r., III CKN 458/99, niepubl.). W rozpoznawanej sprawie skarżący powołują jako postawę wznowienia nie tyle okoliczność wykrycia na nieruchomości będącej przedmiotem postępowania o zniesienie współwłasności nowego urządzenia (studni), ile na to, że zaproponowany przez biegłego projekt podziału nieruchomości w wariantcie I, przyjętym przez Sąd jako podstawa orzekania, kształtuje tak granice dzielonych nieruchomości, że jedna z nich przebiega przez to urządzenie, co zostało wykryte przez tę stronę w chwili realizacji prawomocnego orzeczenia. Okoliczność ta była więc stronie skarżącej znana, a przynajmniej mogła być znana, gdyby zachowała należyłą staranność w zakresie analizy materiału dowodowego.

Skarżący wnieśli zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego, zarzucając naruszenie art. 403 § 2, art. 217 § 2 w związku z art. 227 w związku z art. 406, art. 217 § 1 w związku z art. 406 oraz art. 235 § 1 w związku z art. 233 i art. 227 w związku z art. 406 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący podnieśli, że stan rzeczywisty gruntu nie odpowiadał przyjętemu w projekcie podziału, nie naniesiono bowiem urządzenia studni i w konsekwencji przeprowadzono linię podziału przez to urządzenie. Okoliczność ta jednakże nie stanowi podstawy wznowienia postępowania stosownie do art. 403 § 2 k.p.c. Nie jest to bowiem taka okoliczność faktyczna, która mogłaby mieć wpływ na wynik sprawy, a strona nie mogła się na nią powołać w poprzednim postępowaniu. Skarżący oczywiście mogli w toku poprzedniego postępowania sprawdzić, jak przebiega proponowana linia podziału. Nie jest przekonywające ich twierdzenie, że nie mieli możliwości zweryfikowania opinii pod kątem rzeczywistego przebiegu granic wytyczonych działek i miejsca usytuowania studni. Gdyby zatem dołożyli należytej staranności, powinni dowiedzieć się o tym, czy na gruncie rzeczywiście znajduje się studnia i jest używana, czy też w określonym miejscu kiedyś znajdowała się studnia, która dawniej była używana, na co wskazywała wnioskodawczyni w odpowiedzi na skargę. Nie jest zatem uprawniony zarzut nierzetelności opinii i traktowanie go za nowo wykrytą okoliczność faktyczną, która może stanowić samodzielną podstawę wznowienia postępowania.

Z przedstawionych powodów orzeczono, jak w sentencji (art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).